



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Ing. Venduly Sochorové a Mgr. Petra Sedláka ve věci

žalobkyně: **SWAKOP s.r.o.**
sídlem Na Šafránce 1808/34, Praha 10
zastoupená advokátem Mgr. Markem Gocmanem
sídlem 28. října 438/219, Ostrava

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc

za účasti: **Národní sportovní centrum Prostějov, z. s.**
(dříve Prostějov olympijský, z. s.)
sídlem Za velodromem 4187/49a, Prostějov

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 8. 2017, č. j. KUOK 85314/2017, sp. zn. KÚOK/75555/2016/OSR/7515

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Na základě žádosti osoby zúčastněné na řízení (stavebník) stavební úřad zahájil územní řízení o umístění stavby „*Olympijské sportovní centrum v Prostějově*“ v ulici Za Velodromem, Prostějov, na pozemcích parc. č. 5998, 5999/5, 5999/6, 5999/7, 5999/10, 5999/11, 5999/14, 6006/6, 6020/1, 6020/162, 6020/180, 6020/181, 6021/7, 7630/1, 7631/8, 7632, vše v katastrálním území Prostějov (dále též „stavba“), a současně na den 18. 3. 2016 nařídil ústní jednání. Dne 17. 3. 2016 stavební úřad obdržel podání žalobkyně, v němž se prohlásila za účastníka územního řízení s odkazem na § 28 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Při ústním jednání dne 18. 3. 2016 stavební úřad v souladu s § 28 odst. 1 správního řádu jednal se žalobkyní jako s účastníkem řízení a vyzval ji, aby do pěti dnů doplnila konkrétní důvody svého účastenství. Ty žalobkyně doplnila podáním „Doplnění prohlášení o účastenství v řízení“ doručeným stavebnímu úřadu dne 23. 3. 2016. Stavební úřad poté vydal dne 29. 3. 2016 usnesení č. j. PVMU 34986/2016 61, sp. zn. SÚ/227/2016-Ing.Net, o tom, že žalobkyně není účastníkem předmětného územního řízení. Proti tomuto usnesení se žalobkyně bránila odvoláním, které žalovaný zamítl jako nedůvodné rozhodnutím ze dne 7. 7. 2016, č. j. KUOK 68211/2016, sp. zn. KÚOK/53649/2016/OSR/7515, a potvrdil prvostupňové usnesení stavebního úřadu.
2. Dne 18. 4. 2016 vydal stavební úřad pod č. j. PVMU 50942/2016 61, sp. zn. SÚ/227/2016-Ing. N., územní rozhodnutí podle ustanovení § 79 a § 92 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), a podle ustanovení § 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, kterým umístil předmětnou stavbu. Proti územnímu rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 7. 2016, č. j. KUOK 77683/2016, sp. zn. KÚOK/75555/2016/OSR/7515, zamítl jako nepřípustné dle § 92 odst. 1 správního řádu, z důvodu, že bylo podáno osobou, která není účastníkem řízení. Na základě žaloby podané proti tomuto rozhodnutí žalovaného Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 28. 2. 2017, č. j. 30 A 140/2016 - 72, zrušil rozhodnutí žalovaného o neúčastenství žalobkyně v územním řízení. V odůvodnění soud žalovanému vytkl, že se nezabýval námitkou systémové podjatosti všech úředních osob stavebního úřadu a že o této námitce rozhodovaly osoby, vůči nimž tato námitka a v ní uplatněné důvody také směřovaly. Doplnil, že o předmětné námitce měl rozhodnout příslušný nejbližší nadřízený správní orgán, tj. Ministerstvo pro místní rozvoj (dále jen „ministerstvo“).
3. Další žalobou napadla žalobkyně u Krajského soudu v Brně rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 7. 2016, č. j. KUOK 77683/2016, sp. zn. KÚOK/75555/2016/OSR/7515, kterým bylo jako nepřípustné zamítnuto její odvolání proti územnímu rozhodnutí o umístění stavby. Také v této věci soud rozsudkem ze dne 28. 2. 2017, č. j. 30 A 168/2016 - 69, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Bylo-li zrušeno rozhodnutí, že žalobkyně není účastníkem územního řízení (ve věci vedené pod sp. zn. 30 A 140/2016), nemohlo obstát ani rozhodnutí žalovaného, které se v otázce přípustnosti podaného odvolání o toto správní rozhodnutí přímo opíralo a žalovaný z něj vycházel jako z podkladových rozhodnutí.
4. Po vrácení věci žalovanému byla věc předložena ministerstvu k rozhodnutí o námitce systémové podjatosti. Ministerstvo neshledalo námitku systémové podjatosti důvodnou.

Žalovaný poté zkoumal, zda bylo odvolání podáno osobou k tomu oprávněnou, tedy účastníkem řízení dle ustanovení § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona. Dospěl k závěru, že žalobkyni postavení účastníka územního řízení nesvědčí, proto napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně podle § 92 odst. 1 správního řádu jako nepřipustné.

II. Shrnutí obsahu žaloby

5. Žalobkyně je přesvědčena, že byla napadeným rozhodnutím zkrácena na svých právech jak přímo, tak i v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení, tj. v řízení před stavebním úřadem, jakož i v řízeních, v nichž bylo rozhodováno o námitce podjatosti.
6. Primárně poukázala na skutečnost, že ve věci rozhodovaly osoby, u nichž měla být vyslovena jejich podjatost. Otázka tzv. systémové podjatosti byla vyhodnocena nesprávně. V předcházejícím řízení tak bylo porušeno její právo na spravedlivý proces, zejména právo na to, aby o věci rozhodl správní orgán, jenž je nestranný. K tomu žalobkyně citovala usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2012, č. j. 1 As 89/2010 - 119, a upozornila na existenci Dohody o znění stanov spolku (dále též „Dohoda“) vložené dne 30. 3. 2016 do veřejného rejstříku, sbírky listin osoby zúčastněné na řízení. Z ní plyne, že členové spolku (stavebníka) jsou mimo jiné Olomoucký kraj a Statutární město Prostějov. Mezi základní účel a hlavní činnost tohoto spolku patří vytváření veškerých potřebných podmínek, vč. finančních, k přípravě a realizaci projektu „*Národní olympijské tenisové a volejbalové centrum*“, podporování jeho výstavby a její realizace, hájení zájmů svých členů, spolupráce s orgány státní správy a samosprávy, s jinými organizacemi i jednotlivci za tímto účelem. Žalobkyně je přesvědčena, že představitelé Statutárního města Prostějov i Olomouckého kraje vyjádřili Dohodou právně významným a zavazujícím způsobem podporu záměru, o jehož umístění mají rozhodovat úřední osoby, na které tito představitelé mohou působit prostřednictvím zaměstnaneckého vztahu k územnímu samosprávnému celku.
7. Žalobkyně doplnila, že v obdobné věci rozhodlo Ministerstvo dopravy, odbor pozemních komunikací, usnesením ze dne 7. 2. 2017, č. j. 9/2017-120-STSP/3, tak, že MUDr. O. K., Ph.D., hejtman Olomouckého kraje, a Mgr. L. Š., MBA, ředitelka krajského úřadu Olomouckého kraje, jsou vyloučeni z řízení o odvolání žalobkyně proti usnesení Odboru dopravy Magistrátu města Prostějov ze dne 10. 10. 2016, č. j. PVMU 121891/2016 61, sp. zn. OD 1198/2016, kterým bylo rozhodnuto, že žalobkyně není účastníkem stavebního řízení ve věci žádosti o vydání stavebního povolení pro stavbu „*Parkoviště u zimního stadionu*“.
Žalobkyně má přitom za to, že pokud v této věci byli jako podjatí vyloučeni MUDr. O. K., Ph. D., hejtman Olomouckého kraje a Mgr. L. Š., MBA, ředitelka krajského úřadu Olomouckého kraje, pak lze s určitostí říci, že existuje velmi vysoké riziko systémové podjatosti i úředních osob Magistrátu města Prostějova a Krajského úřadu Olomouckého kraje, jež jsou těmito osobám služebně podřízeny.
8. Podle žalobkyně se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal s argumenty, které opakovaně vznášela jak v řízení před stavebním úřadem, tak v odvolacím řízení. Napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. Jak stavební úřad, tak žalovaný využívají svá nezákonná rozhodnutí, podle nichž žalobkyně není účastníkem předmětného územního

řízení, účelově k tomu, aby se vyhnuli hodnocení argumentace, kterou žalobkyně v územním řízení vznesla. Žalovaný neprovedl ani žádné z navržených důkazů.

9. V této souvislosti pak žalobkyně uvádí, že žalovaný nevypořádal námitku, že podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, mělo ještě před zahájením předmětného řízení dojít k vypracování tzv. posudku EIA. Ten žalobkyně požadovala z důvodu zvýšené dopravní zátěže a s tím spojeného navýšení škodlivých látek v ovzduší. Zvýšeným dopravním provozem se jednatel žalobkyně cítil bezprostředně ohrožen, neboť v rámci akce konané na tenisových kurtech byla jeho manželka nabourána, o čemž svědčí protokol Policie ČR – záznam o nehodě (poškozená Y. B.). Žalovaný se nevypořádal s námitkami týkajícími se nebezpečí vlivu stavby na stav podzemních vod a větrných turbulencí, hlukových vjemů a světelných odrazů vznikajících vlivem fasády předmětné stavby. Nezkoumal ani vliv stavby na krajinný ráz, pouze odkázal na územní rozhodnutí. To však řeší výšku a plochu, ne tvar stavby, který může výrazným způsobem znehodnotit či omezit příslušnou lokalitu.
10. S ohledem na vše uvedené žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i jemu předcházející rozhodnutí stavebního úřadu, zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě shrnul předchozí průběh řízení. Ve vztahu k posouzení námítky systémové podjatosti a otázky účastenství žalobkyně v územním řízení zopakoval argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí. Nesouhlasil s namítanou nesprávností a nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. V průběhu územního řízení nezjistil žádné procesní ani věcné vady. Toto řízení bylo vedeno řádně, v souladu s žádostí osoby zúčastněné na řízení, jakožto stavebníka, a platnou územně plánovací dokumentací. Příslušné dotčené orgány se vyslovily k umístění stavby kladně a stavební úřad beze zbytku vypořádal námitky účastníků řízení.
12. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobkyně

13. Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného setrvala na argumentaci, že námitka systémové podjatosti všech úředníků stavebního úřadu i žalovaného je důvodná.
14. Doplnila, že z informací dostupných v denním tisku a na internetu plyne, že oba členové stavebníka (osoby zúčastněné na řízení), tj. město Prostějov a Olomoucký kraj, pravděpodobně budou přispívat na následný provoz stavby, což vyplývá z tzv. studie proveditelnosti, kterou měla zpracovat obchodní společnost RPSC ideas s. r. o., sídlem 17. listopadu 1126/43, Olomouc. K posouzení míry ingerence Města Prostějov při zpracování oficiální dokumentace, žalobkyně navrhla vyžádání studie proveditelnosti od společnosti RPSC ideas s. r. o., jakožto zpracovatele, a provedení výsledku ředitele této společnosti pana T. V.
15. Z dalších článků na internetu je zřejmé, že se město Prostějov i Olomoucký kraj měli aktivně podílet na vybudování stavby tzv. Národního olympijského centra, přičemž město Prostějov mělo bezúplatně vložit pro účel stavby do spolku pozemky a Olomoucký kraj měl zaplatit přípravu projektu. I z uvedených skutečností, které měla potvrdit

primátorka Statutárního města Prostějov A. R., plyne jednoznačný zájem jak města Prostějov, tak i Olomouckého kraje na vybudování stavby. Žalobkyně proto navrhla rovněž výslech A. R., primátorky Statutárního města Prostějov.

V. Ústní jednání

16. Při ústním jednání dne 31. 10. 2019 účastníci setrvali na svých stanoviscích uplatněných v předchozích písemných podáních.
17. Zástupce žalobkyně zdůraznil, že stavební úřad ani žalovaný se řádně nevypořádali s námitkou systémové podjatosti. Žalobkyně je přesvědčena, že v posuzovaném případě byla systémová podjatost zjevná. K tomu odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2013, č. j. 1 As 89/2010 – 152, a rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 6. 2019, č. j. 62 A 153/2017 - 77.
18. Podle zástupkyně žalovaného nelze v daném případě odhlédnout od skutečnosti, že nemovitost ve vlastnictví žalobkyně nemohla být umístěvanou stavbou dotčena, a to především s ohledem na vzájemnou vzdálenost obou nemovitostí, která činí více než 300 m. Námitku systémové podjatosti žalovaný posoudil, přičemž jeho rozhodnutí byla následně potvrzena ministerstvem.
19. Soud konstatoval obsah soudního a správního spisu a k návrhu žalobkyně provedl dokazování úplným výpisem ze spolkového rejstříku vedeného Krajským soudem v Brně oddíl L, vložka 20678 pro Národní sportovní centrum Prostějov, z. s. (č. l. 84-85 soudního spisu) a fotografií parkujících vozidel dokládající špatný přístup k nemovitosti žalobkyně pořízenou dne 5. 6. 2019 (č. l. 88). Dále soud k návrhu žalovaného provedl dokazování katastrálními mapami (v černobílém a barevném provedení) předloženými zástupkyní žalovaného při jednání, v nichž jsou označeny nemovitosti ve vlastnictví žalobkyně a předmětná umístěvaná stavba (č. l. 89, 90). Ze své vlastní vůle soud provedl dokazování dále usneseními Ministerstva dopravy ze dne 7. 2. 2017, č. j. 9/2017-120-STSP/3 (č. l. 62-63), a ze dne 2. 3. 2017, č. j. 9/2017-120-STSP/4 (č. l. 65), týkajícími se vypořádání námitky systémové podjatosti ve stavebním řízení ohledně parkoviště u sportovního centra, a zprávou o otevření Národního sportovního centra ze dne 13. 9. 2018 z internetové stránky www.prostejov.eu (č. l. 87). K návrhu žalobkyně byl a založil do spisu fotografii předloženou zástupcem žalobkyně pořízenou dne 5. 6. 2019 (č. l. 88).
20. Jako nadbytečné soud zamítl veškeré ostatní návrhy žalobkyně na provedení dokazování, a to články z internetových portálů navrhované v replice (č. l. 53-56), výslech T. V. a A. R., primátorky Statutárního města Prostějov, či dokazování studií proveditelnosti. Soud má za to, že tyto důkazy nejsou nezbytné pro posouzení důvodnosti podané žaloby.

VI. Posouzení věci soudem

21. Napadené rozhodnutí žalovaného přezkoumal soud v mezích uplatněných žalobních bodů. Ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného.
22. Dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.

VI. A) Námitka nepřezkoumatelnosti

23. Vzhledem k tomu, že žalobkyně v podané žalobě uplatnila námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, soud se nejprve zabýval otázkou, zda je napadené rozhodnutí způsobilé soudního přezkumu. Případná nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí (ať už pro jeho nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů) je totiž vadou natolik závažnou, k níž je soud povinen přihlížet z úřední povinnosti a pro kterou by muselo být rozhodnutí žalovaného zrušeno dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
24. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Obecně lze za nesrozumitelné považovat takové rozhodnutí, z jehož výroku nelze zjistit, jakým způsobem bylo rozhodnuto, jehož výrok je vnitřně rozporný nebo nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění. Nepřezkoumatelné je rovněž rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, kdo byl rozhodnutím zavázán, apod. V případě nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů soud posuzuje, zda se žalovaný v rozhodnutí vypořádal se všemi žalobkyní uplatněnými okolnostmi a zda srozumitelným způsobem uvedl, jaké skutečnosti vzal při svém rozhodování za prokázané a kterým naopak nepřisvědčil, jakými úvahami byl ve svém rozhodování veden, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a které důvody jej vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí.
25. Podle soudu žalobou napadené rozhodnutí nepostrádá základní obsahové náležitosti. Z odůvodnění rozhodnutí je možno seznat, jakými úvahami byl žalovaný ve své rozhodovací činnosti veden, jakými skutečnostmi se zabýval a jaké důvody jej vedly k vyslovení závěrů o tom, že žalobkyně není účastníkem územního řízení. K námitkám uvedeným v odvolání žalobkyně se žalovaný zevrubně vyjádřil, a to konkrétně na str. 15 až 19 napadeného rozhodnutí. Z rozhodnutí jsou tedy patrné závěry, které žalovaný k námitkám žalobkyně zaujal a na základě jakých konkrétních skutečností k nim dospěl.
26. Námitku nepřezkoumatelnosti proto soud neshledal důvodnou.

VI. B) Námitka systémové podjatosti

27. Stěžejní námitkou podané žaloby je námitka, že ve věci rozhodovaly osoby, u nichž měla být vyslovena jejich podjatost, resp. nesprávné posouzení tzv. systémové podjatosti.
28. K tomu soud uvádí, že již ve svém předchozím rozsudku v posuzované věci upozornil na závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2011, č. j. 1 As 89/2010 - 119, publikovaného pod č. 2802/2013 Sb. NSS, dostupného na www.nssoud.cz, z nichž je nutno při posuzování této námitky vycházet. Ohledně zaměstnanců územních samosprávných celků, kteří rozhodují ve věcech týkajících se zájmu těchto celků, dospěl rozšířený senát k závěru, že „[r]ozhoduje-li orgán územního samosprávného celku ve správním řízení ve věci, která se týká zájmu tohoto územního samosprávného celku, je důvodem pochyb o nepodjatosti úřední osoby dle § 14 odst. 1 správního řádu její zaměstnanecký poměr k územnímu samosprávnému celku tehdy, je-li z povahy věci či jiných okolností patrné podezření, že v důsledku tohoto zaměstnaneckého poměru by mohl být její postoj k věci ovlivněn i jinými než zákonnými hledisky.“
29. Podle § 14 odst. 1 správního řádu každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen „úřední osoba“), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový

zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.

30. Ze znění citovaného ustanovení je patrné, že jím správní řád zajišťuje, aby pravomoci správních orgánů vykonávaly osoby nestranné, tedy takové, jejichž postoj k výkonu své pravomoci nebude „zkřiven“ vztahem k věci samé či k těm, kteří na ní mají či mohou mít nějaký zájem (tj. vztahem, jež lze označit za nežádoucí). Právní úprava vychází z toho, že úřední osoby nemají mít na vyřízení věci jiný zájem než ten, aby postupovaly zákonně (a v rámci toho i věcně správně a efektivně). Důvodem k pochybnostem o nepodjatosti pak může být cokoli, co vzhledem ke své povaze může založit nežádoucí vztah mající potenciál ke „zkřivení“ postoje úřední osoby k výkonu jí svěřené pravomoci. Něčím takovým jistě může velmi dobře být pracovněprávní vztah úřední osoby k obci či kraji jako entitě, která sama má na výsledku určitého správního řízení zájem nebo která je přímo nebo nepřímo ovlivňována osobami, jež takový zájem mají. Pracovněprávní vztah totiž nepochybně vytváří určitý vztah závislosti mezi oběma jeho účastníky a obecně vzato dává zaměstnavateli určité možnosti k působení na zaměstnance tak, aby tento měl tendenci pokud možno vyhovět nejrozličnějším preferencím zaměstnavatele. Obecně vzato vztah zaměstnance a zaměstnavatele v sobě skrývá významný potenciál možné podjatosti zaměstnance, pokud by se podílel na výkonu pravomoci ve věci, na níž by měl zájem jeho zaměstnavatel či osoby, jež jej přímo nebo nepřímo ovlivňují.
31. Rozšířený senát ve výše citovaném usnesení dospěl k závěru, že *„v případech, kdy rozhoduje úředník územního samosprávného celku ve věci, která se přímo nebo nepřímo týká tohoto celku, není a priori vyloučen z rozhodování pro svoji 'systémovou podjatost'“*. Zároveň však doplnil, že je u něho dáno „systémové riziko podjatosti“, kvůli němuž je třeba otázku jeho případné podjatosti *„posuzovat se zvýšenou opatrností oproti věcem, které se zájmů územního samosprávného celku nijak nedotýkají.“* Důvod pochyb o nepodjatosti takového úředníka je tak dán tehdy, *„je-li z povahy věci či jiných okolností patrné podezření, že v důsledku tohoto zaměstnaneckého poměru by mohl být jeho postoj k věci ovlivněn i jinými než zákonnými hledisky.“* K pochybám o nepodjatosti přitom podle rozšířeného senátu postačí i *„poměrně nízká míra podezření“*, neboť *„existence 'systémového rizika podjatosti' je sama o sobě signálem ke zvýšené opatrnosti a 'podezřívavosti' při posuzování důvodů pro vyloučení úřední osoby z úkonů v řízení.“* Důvody k uvedenému podezření mohou představovat *„takové skutečnosti, které naznačují, že zde existuje někdo, kdo má zájem na určitém výsledku řízení, v němž se má rozhodovat, a přitom má či může mít schopnost působit na příslušnou úřední osobu prostřednictvím jejího zaměstnaneckého vztahu k územnímu samosprávnému celku“* (viz body [62] až [63] cit. usnesení Nejvyššího správního soudu).
32. Skutečnostmi zakládajícími pochybnosti o nepodjatosti úředníka územního samosprávného celku pak *„mohou být například jevy v politické či mediální sféře, jež předcházejí příslušnému správnímu řízení či je doprovázejí a naznačují zvýšený zájem o výsledek řízení ze strany osob schopných ovlivnit jednání územního samosprávného celku jako zaměstnavatele úřední osoby.“* Za určitých okolností uvedenou skutečností může být už jen samotná povaha a podstata rozhodované věci, její kontroverznost či politický význam a s tím spojené zájmy (bod [63] uvedeného usnesení). Oproti tomu signálem nadkritické míry systémového rizika podjatosti zpravidla nebude samotný fakt, že rozhodnutí orgánu územního samosprávného celku bude mít dopad na tento celek.
33. Závěry výše citovaného usnesení rozšířeného senátu ostatně s účinností od 1. 11. 2018 převzal i zákonodárce při novelizaci správního řádu. Zákonem č. 176/2018 Sb. včlenil do

§ 14 odst. 2 správního řádu pravidlo, že úřední osoba není vyloučena podle odstavce 1, pokud je pochybnost o její nepodjatosti vyvolána jejím služebním poměrem nebo pracovněprávním nebo jiným obdobným vztahem ke státu nebo k územnímu samosprávnému celku. Ani podle nyní účinného znění správního řádu tedy samotný zaměstnanecký poměr nezakládá podjatost úřední osoby.

34. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně uplatnila ve svém odvolání podaném dne 21. 4. 2016 námitku systémové podjatosti všech úředních osob jak Magistrátu města Prostějova, tak i žalovaného, Krajského úřadu Olomouckého kraje.
35. Žalovaný o námitce podjatosti rozhodl následujícím způsobem. Nejprve usnesením ze dne 15. 6. 2016, č. j. KUOK 60297/2016, rozhodl, že vedoucí oddělení stavebního řádu a památkové péče odboru strategického rozvoje kraje Krajského úřadu Olomouckého kraje Bc. Ing. H. M. není vyloučena z projednávání a rozhodování v předmětné věci. Poté usnesením ze dne 17. 6. 2016, č. j. KUOK 60699/2016, rozhodl o tom, že pracovnice uvedeného oddělení Ing. D. S. (oprávněná úřední osoba) není vyloučena z projednávání a rozhodování v předmětné věci. Tato usnesení žalobkyně napadla odvoláním, které ministerstvo zamítlo rozhodnutími ze dne 22. 2. 2017, č. j. MMR-31783/2016-83/2224, a ze dne 23. 2. 2017, č. j. MMR-31412/2016-83/2190. V odůvodnění svých rozhodnutí ministerstvo mimo jiné vyslovilo souhlas s argumentací žalovaného, že předmětná stavba, jejíž příprava, výstavba a podpora provozu je hlavní činností osoby zúčastněné na řízení, a společným zájmem jejich členů, nevybočuje z běžné investiční činnosti Olomouckého kraje. Přestože dle ministerstva v daném případě bude mít výsledek územního řízení dopad na Olomoucký kraj, ministerstvo shledalo, že *„tento dopad je nekontroverzním a v měřítkách Olomouckého kraje nepřilíš významným dotčením, bez zvýšeného politického významu pro Olomoucký kraj“* (viz strana 9 rozhodnutí č. j. MMR-31783/2016-83/2224). Ministerstvo dále shledalo, že v daném případě bylo vadou řízení, že o námitce systémové podjatosti rozhodl sám žalovaný a nepředal námitku ministerstvu. S ohledem na zásadu procesní ekonomie a vzhledem k tomu, že uvedená vada řízení neměla vliv na zákonnost ani na správnost výroků, které byly napadenými usneseními vyneseny, ministerstvo pro místní rozvoj k ní v souladu s ustanovením § 89 odst. 2 správního řádu nepřihlédlo.
36. Následně žalovaný posoudil námitku systémové podjatosti vznesenou vůči všem zaměstnancům Magistrátu města Prostějova a usnesením ze dne 1. 6. 2018, č. j. KUOK 53992/2017, námitce nevyhověl. Rovněž proti tomuto usnesení podala žalobkyně odvolání, které ministerstvo rozhodnutím ze dne 31. 8. 2017, č. j. MMR-27535/2017-83/1954, zamítlo. V odůvodnění ministerstvo připustilo, že v daném případě systémové riziko podjatosti existuje, jelikož Statutární město Prostějov jako jeden ze zakladatelů osoby zúčastněné na řízení, dal svým členstvím v tomto spolku najevo zájem na uskutečnění záměru, jenž je předmětem územního řízení. Ministerstvo však bylo přesvědčeno, že okolnosti nijak nenasvědčují tomu, že v důsledku zaměstnaneckého poměru ke Statutárnímu městu Prostějov (v rozhodnutí ministerstva opakovaně chybně označovaném jako Statutární město Olomouc) by mohl být postoj všech úředních osob k dané věci ovlivněn jinými hledisky, než ze kterých se posuzuje věc v územním řízení. Ani z veřejně dostupných informací podle ministerstva nevyplývá nic, co by naznačovalo, že by někdo z důvodu zájmu na výsledku územního řízení mohl působit na úřední osoby a ovlivňovat je v rozhodování. Víceúčelová sportovní hala ve městě jako je Prostějov se zhruba 45 tisíci obyvateli a obecně známou sportovní tradicí není podle ministerstva kontroverzním záměrem a nevybočuje z běžné investiční činnosti. Magistrát města

Prostějova lze přitom rovněž dle ministerstva řadit mezi rozsáhlejší orgán územního samosprávného celku, kde míra odstupu úředních osob zařazených do oddělení územního a stavebního řízení pro město Prostějov v odboru stavební úřad od představitelů samosprávy je vyšší než u malé obce.

37. Při posouzení, zda byla námitka systémové podjatosti v předchozím správním řízení posouzena v souladu se zákonem, soud přezkoumal zákonnost rozhodnutí ministerstva o zamítnutí odvolání (ze dne 22. 2. 2017, č. j. MMR-31783/2016-83/2224, ze dne 23. 2. 2017, č. j. MMR-31412/2016-83/2190, a ze dne 31. 8. 2017, č. j. MMR-27535/2017-83/1954) podle § 75 odst. 2 s. ř. s., neboť tato rozhodnutí byla závazným podkladem napadeného rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že podle závěrů rozšířeného senátu sám zaměstnanecký poměr úředních osob ke správnímu orgánu I. či II. stupně podjatost úředních osob nezpůsobuje, soud hodnotil, zda k této skutečnosti nepřistoupily ještě další okolnosti, které by riziko systémové podjatosti znamenaly. V této souvislosti je nezbytné posoudit obsah Dohody o znění stanov spolku (osoby zúčastněné na řízení) vložené dne 30. 3. 2016 do veřejného rejstříku. Z této dohody plyne, že členy spolku jsou Olomoucký kraj, Statutární město Prostějov a Tenisový klub Prostějov. Dle čl. 2 uvedené Dohody je základním účelem a hlavní činností spolku:

„a) vytvářet veškeré potřebné podmínky, vč. finančních, k přípravě a realizaci projektu Národní olympijské tenisové a volejbalové centrum“;
b) podporovat výstavbu víceúčelové sportovní haly „Národního olympijského tenisového a volejbalového centra“ v Prostějově a tuto následně realizovat;
c) podporovat provoz a správu haly, její opravy a dbát o její další rozvoj; (...)
f) hájit zájmy svých členů, za tím účelem spolupracovat s orgány státní správy a samosprávy, s jinými organizacemi i jednotlivci;
g) dalšími formami své činnosti napomáhat rozvoji sportovních aktivit.“

38. Z Dohody je tedy zřejmý závazek členů osoby zúčastněné na řízení, tedy mimo jiné Statutárního města Prostějov, jehož orgán - stavební úřad - rozhoduje o vydání územního rozhodnutí pro umístění stavby, že tento bude vytvářet veškeré potřebné podmínky k přípravě a realizaci projektu, podporovat a realizovat jeho výstavbu. Stejný závazek pak z Dohody o znění stanov spolku vyplývá pro Olomoucký kraj, jehož orgán - krajský úřad - rozhoduje v odvolacím řízení. V dané věci je situace o to závažnější, že Statutární město Prostějov i Olomoucký kraj jsou členové osoby zúčastněné na řízení, tzn. žadatele žádající o vydání územního rozhodnutí na předmětnou stavbu. Hovoří-li rozšířený senát v citovaném usnesení o tom, že pro konstatování rizika systémové podjatosti stačí poměrně nízká míra podezření, soud je přesvědčen, že v projednávaném případě tato nízká míra nepochybně byla překročena a že skutečně existovaly důvodné pochybnosti o nepodjatosti úředních osob rozhodujících ve správním řízení, a to jak na pozici správního orgánu I., tak i II. stupně. Kromě zaměstnaneckého poměru úředních osob ke správním orgánům, jež o věci rozhodovaly, je nutné zohlednit i skutečnost, že oba správní orgány byly členy žadatele o vydání územního rozhodnutí a v Dohodě se zavázaly k podpoře výstavby a realizace předmětné stavby. Popsané skutečnosti tedy podle soudu jednoznačně naplnily tu poměrně nízkou míru podezření, že v územním řízení mohlo docházet k podjatosti úředních osob podílejících se na uvedeném rozhodovacím procesu (k tomu srovnej závěry, k nimž na základě obdobných skutkových okolností dospěl Krajský soud v Plzni v rozsudcích ze dne 25. 7. 2014, č. j. 30 A 76/2012 - 266, a ze dne 2. 2. 2015, č. j. 30 A 58/2013 - 187, a Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 7. 2015, č. j. 7 As 57/2015 -

- 80). Vzhledem k tomu, že tyto skutečnosti postačí pro konstatování rizika systémové podjatosti, soud neprováděl dokazování novinovými články, z nichž měly vyplývat další kontroverzní otázky spojené s realizací předmětného záměru stavby (viz bod 20 výše; obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2015, č. j. 7 As 57/2015 - 80).
39. Soud přihlédl rovněž k závěrům žalobkyní zmiňovaného usnesení Ministerstva dopravy ze dne 7. 2. 2017, č. j. 9/2017-120-STSP/3. Jím bylo rozhodnuto o vyloučení MUDr. O. K., Ph. D., hejtmána Olomouckého kraje, a Mgr. L. Š., MBA, ředitelky krajského úřadu Olomouckého kraje, z řízení o odvolání proti rozhodnutí, že žalobkyně není účastníkem řízení o vydání stavebního povolení pro stavbu „*Parkoviště u zimního stadionu*“ sestávající se z objektů SO.12 (Komunikace Krapkova, parkoviště I. etapa) a SO.13 (Komunikace před velodromem). Ministerstvo dopravy v dané věci s ohledem na existenci Dohody o znění stanov spolku, ve které Olomoucký kraj jasně deklaroval svou podporu záměru výstavby „*Olympijského sportovního centra v Prostějově*“, jehož součástí byla i předmětná stavba, dospělo k závěru, že úřední osoby žalovaného není možné považovat za nezávislé. Jelikož v daném případě došlo k vyloučení všech úředních osob žalovaného, postupovalo Ministerstvo dopravy dle ustanovení § 131 odst. 4 správního řádu a usnesením ze dne 2. 3. 2017, č. j. 9/2017-120-STSP/4, pověřilo rozhodnutím o odvolání žalobkyně Krajský úřad Moravskoslezského kraje. Následně vydané rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 26. 4. 2017, č. j. MSK 55472/2017, zdejší soud zrušil rozsudkem ze dne ze dne 13. 6. 2019, č. j. 62 A 153/2017 - 77, jelikož se Krajský úřad Moravskoslezského kraje ani v nejhrubších rysech nevyjádřil k námitce systémové podjatosti prvostupňového orgánu, jež byla podstatou odvolací argumentace žalobkyně.
40. Také u jednání zdejšího soudu žalobkyně akcentovala souvislost stavby parkoviště a stavby „*Olympijského sportovního centra v Prostějově*“, na níž jsou zainteresovány osoby spojené s vedením Statutárního města Prostějov a Olomouckého kraje. Soud je přesvědčen, že ačkoli stavba parkoviště není přímo předmětem nyní souzené věci, jednoznačně souvisí se stavbou „*Olympijského sportovního centra v Prostějově*“ a tvoří s ní funkční celek. Proto nejsou výše uvedená usnesení Ministerstva dopravy pro posouzení věci bez významu. Naopak, tato usnesení nasvědčují vyšší míře podezření existence systémové rizika podjatosti, jak ostatně uzavřel i soud v bodě 38 výše.
41. Soud tak uzavírá, že úřední osoby zařazené v Magistrátu města Prostějov a v Krajském úřadu Olomouckého kraje nelze považovat za nezávislé ve vztahu k záměrům, jejichž podporu jednoznačně prezentovaly orgány Statutárního města Prostějov, včetně primátora, a Olomouckého kraje, včetně hejtmána. Založením spolku, který je žadatelem o vydání územního rozhodnutí a uzavřením Dohody město Prostějov i Olomoucký kraj jednoznačně vyjádřili podporu realizace stavby.
42. Soud se tedy neztotožnil s posouzením otázky systémové podjatosti úředních osob, jak jej provedlo ministerstvo. Nicméně pravidlo zakotvené v § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., které stanovuje, že soud zruší žalobou napadené rozhodnutí *pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé*, předpokládá, že *a contrario* nebudou rušena taková správní rozhodnutí, při jejichž vydávání sice došlo k porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, a nezřídka i podstatnému, ovšem takovéto porušení nemohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Jinak řečeno, zrušit rozhodnutí pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem je třeba tehdy, je-li rozumně představitelné, a to i jen jako jedna

z více variant toho, k čemu všemu mohlo uvedené porušení ve spojení s dalším navazujícím vývojem řízení vést, že obsah rozhodnutí o věci samé by byl v důsledku tohoto porušení jiný, a navíc nejen jiný, ale současně i nezákonný, než pokud by k porušení nedošlo (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016 - 39).

43. V rámci těchto úvah tedy soud vážil, že smyslem soudního přezkumu není akademické deklarování nezákonnosti, rušení rozhodnutí správních orgánů a vracení věci k dalšímu řízení v případech, kdy smyslu soudního přezkumu – v posuzovaném případě konkrétně domoci se účastenství v územním řízení – již nemůže být dosaženo, neboť záměr umísťovaný napadeným rozhodnutím již byl realizován a kolaudován (srov. informace o tom, že k otevření Národního sportovního centra došlo dne 13. 9. 2018, již byl proveden důkaz při jednání – č. l. 87 soudního spisu). Pokud by za těchto okolností byla otázka účastenství žalobkyně v územním řízení posouzena rozhodujícími správními orgány v souladu se zákonem, bylo by podle soudu na místě v souladu se zásadou procesní ekonomie spor ukončit, neboť ani po delegování věci jinému správnímu orgánu k rozhodnutí, u něhož by nevznikaly pochybnosti o jeho nepodjatosti, by věc nemohla být rozhodnuta jinak.

VI. C) Účastenství žalobkyně v územním řízení

44. Soud proto hodnotil zákonnost úvah žalovaného o neúčastenství žalobkyně v územním řízení.
45. Ze správního spisu plyne, že žalobkyně se přihlásila za účastníka územního řízení podáním ze dne 17. 3. 2016, v němž uvedla, že je vlastníkem nemovité věci v bezprostřední blízkosti zvažované stavby a tedy v probíhajícím řízení dochází k jednání o jejích právech a právech chráněných zájmech. Dále uvedla, že navrhovaná stavba neřeší dopravní obslužnost, zatíženost životního prostředí, pokles spodních vod v lokalitě a že nezapadá do stávající zástavby.
46. V doplnění prohlášení o účastenství ze dne 23. 3. 2016 žalobkyně namítala, že pozemky a stavba jsou součástí vilové čtvrti, která při absenci průmyslových podniků představuje ideální prostor pro bydlení. Je přitom jasné, že výstavba a následný plný provoz stavby bude mít zásadní vliv na pozemky v jejím vlastnictví, a to zejména v důsledku hluku, vibrací, zvýšení intenzity dopravy v předmětné lokalitě, zvýšení hladiny hlučnosti, prašnosti a pohybu osob. Další námitky žalobkyně se týkaly vzhledu navrhované stavby a nutnosti vypracování tzv. posudku EIA podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí.
47. Součástí podaného odvolání byla rovněž argumentace týkající se změny proudění vzduchu a šíření zvukových vln v důsledku výstavby. Dle žalobkyně s ohledem na skutečnost, že stavba převyšuje okolní zástavbu nejméně o 10 m, bude z fyzikálního hlediska způsobovat vznik turbulencí a tvorbu tzv. vírů, které zpomalují nebo zcela znemožňují šíření elektromagnetických vln, což povede ke snížení kvality příjmu televizního a rozhlasového signálu, telefonních a jiných elektronických komunikací. V důsledku zpětného rázu proudění vzduchu bude docházet k nepřírozané a nežádoucí sedimentaci sněhu a prachu v celé obytné zóně. Žalobkyně doplnila, že již nyní v průběhu sportovních utkání parkují osobní auta i autobusy až do vzdálenosti přesahující 400 m od stávajícího objektu haly, přičemž nevhodně umístěná vozidla brání průjezdu vozidel integrovaného záchranného systému. Řešením by dle žalobkyně byla změna užívání místní komunikace Za

Velodromem tak, že zde bude zakázán vjezd vozidel nad 3,5 t a stání vozidel pod 3,5 t bude povoleno pouze vlastníkům nemovitostí v obytné zóně.

48. Podle ustanovení § 85 odst. 1 stavebního zákona jsou účastníky územního řízení žadatel a obec, na jejímž území má být požadovaný záměr uskutečněn. Účastníky územního řízení dále jsou vlastníci pozemku nebo stavby, na kterých má být požadovaný záměr uskutečněn, není-li sám žadatelem, nebo ten, kdo má jiné věcné právo k tomuto pozemku nebo stavbě; osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno a osoby, o kterých tak stanoví zvláštní právní předpis (odstavec 2 téhož ustanovení).
49. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel z toho, že účastníky územního řízení jsou všichni, jejichž „*vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno*“. V této souvislosti upozornil na nálezy Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2000, sp. zn. Pl. ÚS 19/99, kterým Ústavní soud zrušil ustanovení § 139 písm. c) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů, kde byla obsažena definice pojmu soused, resp. pojmů „*sousední pozemky a stavby na nich*“, pro účely stavebního zákona. Za souseda byl podle Ústavním soudem zrušené definice považován pouze ten, kdo měl s pozemkem, na němž měla být stavba umístěna, společnou hranici, tj. pouze tzv. mezující soused a vlastník stavby na takovém pozemku. Uvedeným nálezem se obsah pojmu soused zásadně změnil a nově může být za souseda v řízeních podle stavebního zákona považován i vlastník vzdáleného pozemku nebo stavby, avšak pouze v případě, že jeho vlastnické nebo jiné věcné právo k pozemku nebo stavbě může být územním rozhodnutím vzhledem k velikosti stavebního pozemku a umístění stavby na něm, odstupovým vzdálenostem, rozměrům stavby, účelu jejího užívání atd., přímo dotčeno.
50. Žalobkyně, jak v daném případě žalovaný zjistil nahlédnutím do katastru nemovitostí, je vlastníkem pozemků parc. č. 5984/5 a 5984/11, stavby rodinného domu č. p. 4624 na pozemku parc. č. 5984/11 a také spoluvlastníkem pozemku parc. č. 5985/1, vše v katastrálním území Prostějov. Měřením přímou čarou žalovaný z katastru nemovitostí dále ověřil, že uvedené pozemky (nejbližší místo příjezdové komunikace na pozemku parc. č. 5985/1 k rodinnému domu č. p. 4624 na pozemku parc. č. 5984/11) jsou od nejbližšího místa části navrhované stavby, kterou je stavební objekt SO.12 (komunikace Krapkova, parkoviště 7. etapa), v místě, kde se tato komunikace napojuje na stávající komunikaci Za Velodromem vzdáleny cca 282 m a teprve cca 78,5 m za touto komunikací je umístěna samotná stavba sportovní haly. Rodinný dům č. p. 4624 na pozemku parc. č. 5984/11 v katastrálním území Prostějov ve vlastnictví žalobkyně se nachází od tohoto místa ve vzdálenosti cca 305 m. Nejmenší vzdálenost samotné stavby sportovní haly od nejbližšího místa příjezdové komunikace k rodinnému domu je cca 300 m a od rodinného domu cca 323,5 m. Pro názornost soud činí součástí rozsudku výřez z mapy katastrálního území, na němž jsou zvýrazněny předmětné nemovitosti (červenou barvou vyznačeny nemovitosti ve vlastnictví žalobkyně, fialovou barvou stavba sportovní haly a pozemek, na němž je umístěna).



51. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dále popsal, že dopravního napojení navrhované sportovní haly bude zabezpečeno hlavně z komunikace U stadionu (či na ní navazující Josefa Lady), dále odbočením na nově budovanou komunikaci Krapkova, u které budou vybudována nová parkovací stání - 14 míst na pozemku parc. č. 6021/7 a 30 míst v 1. etapě na pozemku parc. č. 6020/1, oba v katastrálním území Prostějov; další parkovací místa budou umístěna ze severní a jižní strany navrhované sportovní haly. Pro příjezd a odjezd vozidel bude sloužit kromě stávající komunikace U stadionu a Za Velodromem také nově vybudovaná část účelové komunikace na pozemku parc. č. 5999/11 v katastrálním území Prostějov u jižní strany sportovní haly, která se propojí s již nyní realizovaným úsekem této komunikace (Před Velodromem).
52. K posouzení otázky účastenství soud v souladu se žalobkyní uvádí, že se v daném případě jedná o výstavbu nového objektu sportoviště, kde se kromě běžných tréninků sportů budou občasné konat i soutěžní sportovní akce, které budou obnášet příjezd, parkování i odjezd většího počtu sportovců i diváků. Jak ostatně připouštěl i žalovaný, nepochybně dojde ke zvýšení pohybu osob i vozidel v dané lokalitě, s čímž je spojeno i možné zvýšení hluchnosti a emisí výfukových plynů. Aby mohla být žalobkyně považována za účastníka územního řízení, muselo by být umísťováním záměrem její vlastnické nebo jiné věcné právo přímo dotčeno. V této souvislosti nelze přehlédnout, že mezi navrhovanou stavbou sportovní haly a rodinným domem žalobkyně se nachází několik bloků souvislé zástavby rodinných domů, včetně oplocení a zeleně. Tato zástavba tedy plní funkci bariéry proti šíření hluku směrem k rodinnému domu ve vlastnictví žalobkyně, přičemž zvýšený pohyb osob a vozidel nemá podle projektové dokumentace probíhat jinde, než na výše uvedených částech komunikací a v přilehlém prostoru sportovní haly. Rovněž je třeba konstatovat, že nepůjde o každodenní zvýšení provozu, nýbrž o zvýšení občasné, nárazové.
53. Soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že účinky stavby spojené s jejím umístěním a provozem se omezují na pozemky, na kterých je stavba umísťována a na pozemky přilehlých přístupových komunikací (U stadionu, Krapkova, Před Velodromem a Za

Velodromem po odbočení na Krapkovu). Nejmenší vzdálenost samotné stavby sportovní haly od nejbližšího místa příjezdové komunikace k rodinnému domu ve vlastnictví žalobkyně činí zhruba 300 m a od rodinného domu přibližně 323,5 m. Z této vzdálenosti je zřejmé, že umísťovaná stavba nebude mít takový vliv na intenzitu dopravy, který by jakýmkoliv způsobem přímo zasahoval do užívání pozemků a rodinného domu ve vlastnictví žalobkyně. Nebyly tedy naplněny podmínky vyplývající z § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, aby se žalobkyně mohla stát účastníkem předmětného územního řízení. Vlastnické ani jiné věcné právo žalobkyně k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich podle soudu nemohlo být územním rozhodnutím přímo dotčeno. Dokládala-li žalobkyně přímé dotčení svých práv fotografií založenou na č. 1. 88 dokládající nárůst dopravy a nesprávné parkování při sportovních utkáních až u komunikace, která slouží k příjezdu k její nemovitosti, soud uvádí, že případné nezákonné jednání třetích osob (nesprávné parkování) nemůže založit účastenství žalobkyně v územním řízení. Pro posouzení účastenství žalobkyně byly zásadní podmínky vyplývající z § 85 odst. 2 stavebního zákona, které v daném případě nebyly splněny.

54. K námitce žalobkyně, že stavba převyšuje okolní stavby, způsobí změnu proudění vzduchu, šíření zvukových vln, vznik turbulencí a vírů, soud předně uvádí, že výška navrhované stavby je v souladu s územním plánem města Prostějova. Jak zdůraznil již žalovaný v napadeném rozhodnutí, úkolem územního plánování je mimo jiné prověřovat a posuzovat potřebu změn v území, veřejný zájem na jejich provedení, jejich přínosy, problémy, rizika s ohledem například na veřejné zdraví, životní prostředí, geologickou stavbu území, vliv na veřejnou infrastrukturu a na její hospodárné využívání. Již při projednávání územního plánu a jeho regulativů se vždy přihlíží k ochraně veřejného zdraví a životního prostředí. S přihlédnutím k tomu byla stanovena i výška sportovní haly, která je min. o 4 m nižší než maximální výšková úroveň staveb v daném území předpokládaná územním plánem (17 m). V podrobnostech soud odkazuje na vyčerpávající odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž je třeba zdůraznit, že uvedená námitka stejně jako námitky týkající se vzhledu stavby, dokumentace pro územní rozhodnutí či vypracování tzv. posudku EIA jsou věcnými námitkami proti záměru, které však žádným způsobem neosvědčují přímé dotčení pozemků a stavby rodinného domu žalobkyně a nezakládají právo na účastenství v předmětném územním řízení.
55. Lze tak uzavřít, že otázku účastenství žalobkyně (resp. závěr o tom, že žalobkyně není účastníkem územního řízení) správní orgány v předcházejícím řízení posoudily v souladu se zákonem. Přestože tedy existovaly pochybnosti o nepodjatosti rozhodujících osob a v předcházejícím správním řízení byla chybně vyhodnocena otázka systémové podjatosti, obsah rozhodnutí o věci samé by nebyl v důsledku tohoto porušení jiný. Napadené rozhodnutí tak ob stojí z hlediska zákonnosti. Za této situace soud akcentoval zásadu ekonomie řízení a podanou žalobu zamítl, neboť shledal, že i pokud by byla věc posouzena jiným správním orgánem, nenáleželo by žalobkyni postavení účastníka územního řízení.

VII. Závěr a náklady řízení

56. Soud tak na základě výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
57. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na

náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

58. Výrok o náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení se opírá o § 60 odst. 5 s. ř. s. V dané věci soud osobě zúčastněné na řízení neuložil žádnou povinnost. Neshledal rovněž důvody hodné zvláštního zřetele pro přiznání práva na náhradu jejích dalších nákladů řízení (ostatně osoba zúčastněná na řízení ani náhradu nákladů řízení nepožadovala).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. října 2019

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu